

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/847/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213220406
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2213220406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO a.s., IČO: 35 787 783, so sídlom Bratislava, Panenská 7, zastúpený euroadvokátkou: JUDr. Helena Strachotová, so sídlom Martin, Hviezdoslavova 7, proti žalovanej: P. P., nar. X. L. XXXX, trvale bytom XXX XX Q. M. G. XX, t.č. na neznámom mieste, zastúpená opatrovníčkou: V. D., tajomníčka Okresného súdu Dunajská Streda, o zaplatenie 522,35 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 14C/218/2013-66 zo dňa 24.09.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd prvým odsekom výroku žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 388,14 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 388,14 Eur od 01.10.2012 do zaplatenia. Druhým odsekom výroku vo zvyšku žalobu zamietol. Tretím odsekom výroku rozhodol tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 26,31 Eur na trovách právneho zastúpenia a 7,96 Eur na trovách spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne citáciou ust. § 2, § 9 ods. 2 písm. c) a písm. k), § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 37, § 40 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vecne argumentoval tým, že v žalobcom predloženej spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, pričom pre uvedené nedostatky sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V predmetnom prípade ide o tzv. typovú zmluvu, napísanú drobným až nečitateľným písmom, teda zmluva vrátane všeobecných obchodných podmienok boli vopred pripravené žalobcom bez účasti druhej strany - spotrebiteľa, pričom konkrétny spotrebiteľ nemal právo zásadným spôsobom do nej zasahovať, prípadne meniť jej podmienky. Nejde teda o podmienky individuálne dojednané. Dôvodom ich absolútnej neplatnosti je rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, absencia písomnej formy podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež neprijateľnosť podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd po vykonanom dokazovaní ďalej dospel k záveru, že žaloba je v časti neuhradenej úverovej istiny, t.j. vo výške 388,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 388,14 Eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia dôvodná, a to s poukazom na skutočnosť, že žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v celkovej výške 521,10 Eur, avšak žalovaná zaplatila

žalobcovi iba sumu 132,96 Eur. Súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, t.j. že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď po procesnej stránke bol vo väčšom rozsahu úspešný žalobca (jeho čistý úspech predstavuje 25,69%), preto mu súd náhradu trov priznal podľa jeho úspechu v konaní, t.j. 25,69% z uplatnených trov právneho zastúpenia vo výške 102,41 Eur (2 úkony po 34,86 Eur a 2 x režijný paušál po 7,81 + DPH), teda vo výške 26,31 Eur a 25,69% z uplatnenej náhrady za zaplatený súdny poplatok vo výške 31,- Eur, teda vo výške 7,96 Eur.

Proti tomuto rozsudku, a to v jeho zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania, podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne ho zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k neprávny skutkovým zisteniam a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ poukázal na to, že predmetná zmluva obsahovala zákonom požadované náležitosti, v zmluve je uvedená ročná úroková sadzba 44,5%, výška poskytnutého úveru, celkové náklady, výška mesačnej splátky a výška úrokov je zrejmá z rozdielu medzi výškou úveru a celkovou čiastkou k zaplaceniu a prostým výpočtom možno zistiť celkovú sumu dohodnutých úrokov. Výška mesačnej splátky je uvedená celkovou sumou, nakoľko v prípade jednotlivých mesačných splátok ide o zložitú technickú úpravu zmluvnej dokumentácie a klientovi je spôsob umorovania dlhu poskytnutý na samostatnom papieri vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá bola súdu zaslaná ako splátkový kalendár, ktorý bol klientovi odovzdaný spolu s podpísanou zmluvou. V zmluve je tiež uvedená adresa predávajúceho, u ktorého môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a to vpravo hore ako: „ID predajcu 2642148, OKAY, s.r.o., Krajná 86, 812 04 Bratislava, IČO: 35825979. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu, že všeobecné podmienky sú absolútne neplatné z dôvodu ich nezrozumiteľnosti a nečitateľnosti, keď žiaden právny predpis neobmedzuje účastníkov v uzatváraní tzv. formulárových zmlúv, ktoré sú bežne používané aj v spotrebiteľských vzťahoch. Ak súd dospel k záveru, že uzavretie formulárovej zmluvy je v rozpore s dobrými mravmi, tento nemá oporu v zákone ani v praxi. Ak súd považoval niektoré konkrétne ustanovenie zmluvy za rozporné s dobrými mravmi, mohol z takéhoto ustanovenia vzniknutý nárok zamietnuť a náležite to odôvodniť, nie je však možné považovať za neplatnú celú zmluvu. Na záver žalobca poukázal na pasivitu žalovaného, ktorý s uplatneným nárokom nevyslovil žiaden nesúhlas.

Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania vecne správny.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávny skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom konanie súdu prvého stupňa netrpelo žiadnymi takými vadami, ktoré by mali za následok neprávne rozhodnutie vo veci.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Keďže prvostupňový súd napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením súd v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenu súdu dňa 11. októbra 2013 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovaná zaviazaná k zaplateniu istiny vo výške 522,35 Eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru uzatvorenej dňa 9. februára 2012 poskytol žalovanej úver vo výške 521,10 Eur na nákup spotrebného tovaru. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splácať v 10 mesačných splátkach, avšak sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje istinu, a to vo výške 522,35 Eur, zmluvný úrok vo výške 44,50% ročne zo sumy 431,49 Eur od 7. augusta 2012 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 522,35 Eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku a z trov právneho zastúpenia.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

Ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Absencia niektorých týchto náležitostí nespôsobuje neplatnosť predmetnej zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba, a to z dôvodu ochrany spotrebiteľa. Sankcia neplatnosti by totiž neprimerane tvrdo dopadala na spotrebiteľa, ktorý by tým stratil výhodu splátok, a mohol by sa tak dostať do ťažko riešiteľnej situácie, pretože spravidla finančné prostriedky z úveru už použil a nemá možnosť ich bezprostredne splatiť v celej výške.

Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti sankcionoval veriteľa tým, že ak zmluva neobsahuje presne vymedzené náležitosti konkretizované v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch).

Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom je potrebné dospieť k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto, z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit. ustanovenia, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným

iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť).

Na práve uvedené treba usudzovať predovšetkým preto, že vyššie spomínanému záujmu na čo najväčšej prehľadnosti dojednaní pre spotrebiteľa doslova odporujú formulácie, vyžadujúce od spotrebiteľa uvažovať s matematickými operáciami a navyše za použitia viacerých pojmov, nezriedka „roztrúsených“ v rôznych častiach listín spotrebiteľovi predkladaných (ale aj nepredkladaných) na podpis, v ktorých sa tak logicky možno „stratiť“.

Súd prvého stupňa preto správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a dospel k správne záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Aj odvolací súd po preskúmaní predmetnej zmluvy zistil, že neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky. Sám žalobca v odvolaní konštatuje, že výška mesačnej splátky bola uvedená celkovou sumou, nakoľko v prípade jednotlivých mesačných splátok ide o zložitú technickú úpravu zmluvnej dokumentácie a klientovi je spôsob umorovania dlhu poskytnutý na samostatnom papieri vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá bola súdu zaslaná ako splátkový kalendár, ktorý bol klientovi odovzdaný spolu s podpísanou zmluvou. Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky, a to priamo v zmluve, nemôže byť považované za splnenie povinnosti, ktorá vyplývala z vyššie cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch.

Odvolací súd preto zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 09.02.2012 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Keďže potom s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v zmysle citovaného ust. § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom podľa dokladov predložených žalobcom žalovaná ku dňu podania návrhu uhradila spolu 132,96 Eur, preto bolo dôvodné žalovanú zaviazat' na zaplatenie neuhradenej úverovej istiny, t.j. vo výške 388,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 388,14 Eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia. Preto súd prvého stupňa správne návrh žalobcu vo zvyšnej časti ako nedôvodný zamietol.

K námietke odvolateľa, že súdy svojím postupom poskytujú spotrebiteľovi neprimeranú ochranu, odvolací súd uvádza, že ochranu spotrebiteľa možno podriaďiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo hendikepu. Ale i tam, kde sa zákonodarca nevydal cestou vedomého zvýhodnenia slabšieho, aby dal prednosť rovnosti faktickej pred formálnou, ponecháva súdom, ktoré pozitívne právo aplikujú, priestor pre riešenie napätia medzi neúplnosťou písaného práva a povahou konkrétneho prípadu cestou aplikácie ústavných princípov v materiálnom poňatí právneho štátu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv.

Ústavný princíp rovnosti sa premieta i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície,

teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východných prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východných pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností.

V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov, možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný.

Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, odvolacou argumentáciou osobitne nenapadnutého, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní mala úspech žalovaná, preto jej podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, žalovaná si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu jej ani žiadne trovy nevyplývajú, preto bolo dôvodné žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.